

каква степен българинът е бил духомъ сломенъ, се вижда пакъ отъ случая съ Сливенъ, дѣто жителитѣ му, душени отъ грѣцизма слѣдъ изчезването на тия правдини, изтрѣбвани отъ чума (1812 г.) и ножъ (1821 г.), турятъ крѣстъ на единъ цвѣтущъ градъ (1830 г.), за да го заправятъ напоно слѣдъ 1834 г., но като изгубватъ $\frac{2}{3}$ отъ старите си съжители, разпрѣснати по Ромжния, Русия и даже Австрия. „Напослѣдъкъ, въ мое врѣме, продѣлжава Селимински, не се запази никакъвъ исторически споменъ за старите привилегии на привилегированите сѣмейства“.

Сливенските соколници ще сѫ участвували прѣзъ голѣмия ловъ на Мухамедъ IV, когато той е дошелъ въ града и вѣроятно ще сѫ били въ свитата му, защото раята, непривилигерованите селени изъ сливенско, сѫ участвували въ хиляденъ брой, не като ловци, а като слуги, помагачи на послѣдните. Теглото е било тѣй голѣмо, че даже самитѣ висши сановници на Мухамеда IV се съжалели веднажъ и посъвѣтвали султана да се приbere вече въ Ц-дъ, отъ кѫдѣто той липсувалъ по цѣли години, прѣкарвани въ ловъ. Прѣдъ незамѣнимите оргии на Мухамедъ IV (Авджи Султанъ), ловджийските спомени на неговите прѣдшественници Сюлейманъ и Баязидъ сѫ били съвсѣмъ забравени. Лововетѣ си той е извѣршвалъ въ южна България, което ни дава правото да прѣполагаме, че доганджийските тукъ заселища сѫ главно отъ негово врѣме (1649—1687 г.¹⁾). Такива сѫ оскѫдните ни данни за соколничеството на Сливенъ и вѣобще за останалите тукъ войнишки институти. Ролята имъ прѣзъ робството за нась е важна, защото главно чрѣзъ тия правдини българите се съзнаваха като човѣшки сѫщества и свързваха настоящето си съ почерненото минало. Тия правдини бѣха

¹⁾ Ср. села: Доганлѣ, панагюрско; Доганово, пазарджишко; Доганово-Конаре, пазарджишко; Доганджии, карловско; Доганово, к.-агашко; Доганъ-Кая, айтотшко; ср. Доганица, кюстендилско; Доганово, софийско; като отъ българско врѣме е вѣроятно с. Соколари, бѣлостатинско; ср. с. Соклински, при Осиковица, орханийско; колиби Соколовъ Камѣкъ, тетевенска община и т. н. Градътъ Ловечъ, известенъ още отъ XII-я вѣкъ, ще има сѫщото начало.